

Naši rodiče musej dožít a až ta naše generace nebo spíš naše děti můžou žít jiným životem

Během listopadových dní paní Monika studovala v Českých Budějovicích na vysoké škole. Scházeli se se studenty a učiteli a z diskuzí si pamatuje toto:

„Vím, že mě hodně zaujalo, že jsme tam měli nějakýho chlapíka, kterej nám dělal přednášku, vůbec nevím, kdo to byl, ale řekl, že na to, aby se a naše ... náš přístup k životu, je třeba změnit celou generaci lidí, takže tyhle ty naši rodiče, že jako musej jako dožít a až ta naše generace nebo spíš naše děti můžou žít jiným životem. My jsme z toho byly jako nazlobený ... jsme říkali: „Ty jo, von odepisuje jako naše rodiče.“

Nejvíce nás zajímala atmosféra v Humpolci a zda ji bylo možné porovnat s atmosférou ve velkých městech.

„To bylo na náměstí tady u Sokolovny, takže tam bylo poměrně hrstka lidí, ale ne málo, ale takové to bylo intimní, ale potom-třeba když si vzpomenu na ta další setkání, která byla alespoň dvě na náměstí, tak prostě tam bylo hodně lidí a bylo to velmi příjemné. Myslím si, že srovnatelné s tím, co bylo ve velkých městech jako je Praha nebo ty České Budějovice, ale prostě ty lidi si byly blíž ... no protože to jak je vás míň, tak ten poslední, co je vzádu, je stále blízko toho, kdo řečníka, a ty lidi si tam byly velmi, velmi blízko ... no velmi blízko ... hltali každou informací.“

Zajímalo nás také, zda i se na humpoleckém náměstí zvonilo klíči.

„Ehmmm klíči se zvonilo, bylo to takový trend po celý republice to bylo úžasný .... Takže se zvonilo ehmmmm. Nepamatuji si, že by se pouštěla nějaká reprodukováná hudba, ale určitě jsme společně zpívali hymnu a určitě možná i nějakou písničku, možná od Marty Kubišové...nevím úplně si teď ehmm nejsem si jistá, ale byla to velmi příjemná nálada, která nás spojovala a ta hymna jako zněla úplně jinak, než když jsme ji museli povinně zpívat ve škole nebo někde jinde ...byla to taková krásná, dá se říct jako modlitba spíš jo.“

Paní Monika nám popsala, jak se dočasně změnily role studentů a dospělých...

„Ses najednou dostal do situace, kdy ty jako třeba devatenáctiletý student, ještě student, si byl v tý opačný situaci, než bylo zvykem, že vždycky byli ty dospělí, který učili ty děti, ty si k nim vzhlížel co jako můžeš a nemůžeš a najednou ty dospělí se tě ptali: „A co máme dělat? A jak to nemáme udělat a dovezete nám nějaký pap... třeba letáky abysme je mohli rozdávat?“ A tak se ptali, čím by mohli pomoci, že to bylo takový jako obrácený“

Každá doba má svá světlá a stinná místa. Díky rozhovoru s paní Monikou jsme si udělali představu o životě v předrevoluční době. Myslíme si, že současnost není tak špatná.